

Soraya Wancour

Opinie

23/04/15 om 20:30 - Bijgewerkt om 20:30

'Is ware eigendom niet datgene waar we waarde aan hechten, waar we ons dagelijks mee omringen?'

Soraya Wancour studeerde mode aan La Cambre en ging in Gent cohousen in een ecologische woongemeenschap. In de zoektocht naar de verantwoorde manier van leven wordt daar zowat alles voortdurend in vraag gesteld.

© iStock

Ik draag geen geitenwollensokken, bedrijf geen vrije liefde en ben geen overjaarse kotstudente. Toch woon ik in een huis met acht anderen. We hebben jobs, staan op tussen 6u10 en 11u20. Verantwoordelijkheden, frigo's, kookvuren en strijkijzers worden gedeeld. Alsook de slappe lach,

tegenslagen en huilbuien. Als negenkoppig gezin zonder ouders. Een geweldig project in hartje Gent met ecologische ideologie en prachtige kamer.

De jongen die me op die allereerste maandagochtend rondleidde boeide me niet enkel met zijn verhaal. We dronken thee en het was verkocht. Ik was gecharmeerd, sfeer, grote hoge ramen, berekende woorden, de glimlach en aangename stiltes. Een week later mocht ik terugkomen en ontmoette ik de hele groep. De jongen vermeed oogcontact maar mijn ogen bleven hangen. Iedereen vertelde. Over wat ze doen, hoe ze over het huis denken. En ik. Wie ik ben, wat ik denk over samenhuizen, wat ik voor hen zou koken. In een woongroep word je gekozen. Ik werd gekozen. Oef. Nu was het echt.

Delen

'Is ware eigendom niet datgene waar we waarde aan hechten? Waar we ons dagelijks mee omringen?'

We koken en eten samen. Delen tuin, garage, kelder, zolder, meubels, woon-, eet en badkamers. Wat je in de frigo vindt is van iedereen. Respect, vertrouwen en vriendschap bindt ons, verantwoordelijkheden, liefde en lach- en huilbuien houden ons samen.

Steeds meer mensen kiezen om samen te huizen: vrienden, gelijkgestemden, jonge gezinnen, zelfs bejaarden. In tijden van individualisme gaan mensen op zoek naar elkaar. Nog nooit waren sportclubs, buurtcomités en koffiedates zo populair. Het nieuwe hebben, dat is ervaren. Is ons ware eigendom niet datgene waar we waarde aan hechten? Waar we ons dagelijks mee omringen? Of zoals Kenji Monigue het stelt: 'alwadameheten emmehet' (West-Vlaamse nuchtere wijsheid voor 'alles wat we gehad hebben, hebben we gehad').

Vrijheid in de vorm van inwisselbaarheid

Toen een vriend onlangs aankondigde een paar jaar in Australië te gaan wonen en een ander koppel wereldreizigers besliste om nog wat langer in hun bootje op de Mekong te blijven ronddobberen, besepte ik dat oost en west ook thuis en best kunnen zijn. Vrijheid in de vorm van inwisselbaarheid, het opbouwen van verschillende levensfasen op verschillende plekken. Thuiskomen als in de spiegel kunnen kijken en beseffen dat wat je nu beleeft en waar je nu staat exact is wat je wilt zijn.

Delen

'Omgeef u met anderen en denk verder dan uw to-do- en to-have-lijstjes'

Ik raad het u aan. Omgeef u met anderen en denk verder dan uw to-do- en to-have-lijstjes. Het is vanzelfsprekend: we willen veel, raken als kinderen van onze ouders gewend aan luxe. Wanneer we een plek zoeken in de stad besluiten we dat enkel een aandeel uit de huurprijs een haalbare kaart is. Luxe voor mij: koken wanneer ik zin en tijd heb, zoniet mijn voeten onder tafel schuiven. Niet naar de supermarkt, geen huishoudelijke financiën, geen reminders voor de vuilnisbakken. Brood en organisatie, dat is dan weer mijn ding. De rest laat ik graag aan iemand anders over. Het werkt motiverend omdat het niet enkel mij ten goede komt. Het is een systeem waarin iedereen zijn weg zoekt.

Mijn thuis is geen baksteen maar deze groep. Fantastische mensen, elk met een hoek af, die op het eerste zicht niets bij elkaar te zoeken hebben. Divers en verbonden, niet omdat het moet, maar omdat het zo goed gaat. Omdat het zo goed kan. Omdat we elkaar vinden in onze lelijke peignoir op zondagochtend. Omdat we verhalen delen die we voor het eerst vertellen. Alles kan en wat moet is een fractie van een huishouden.

Delen

'Open de deuren, want groepen zorgen voor dynamieken die groter zijn dan jezelf'

Een fractie van een huishouden. Een eenpersoonsstudio. Een eenzame bejaarde. Verkommerde gebouwen. Niemand in de buurt die groot genoeg is voor de bovenste plank. Onsmakelijke kant-en-klaargerechten. Lege kinderkamers. Bloem die in bulk veel goedkoper is. Recepten die te ingewikkeld zijn om enkel voor jezelf te maken. Tuintjes die te klein zijn om in te spelen. Niemand die je koffie komt brengen. Geen onverwachte glazen wijn. Niemand die je fiets herstelt.

Hij die 's ochtend een theetje maakt. 'Goedemorgen' lacht. Zorgt voor aangename stiltes. Met mij door lange hoge ramen staart. Nu en dan rake mooie woorden. Thuiskomen. Binnenkort gaan we samen op reis. Wanneer we terugkomen is de frigo gevuld en worden we met open armen ontvangen.

Open de deuren, want groepen zorgen voor dynamieken die groter zijn dan jezelf. Vangnetten. Mogelijkheden. Automatisch relativeer je jezelf. Het is de nodige inbreuk op het individualisme en zelfmedelijden, de toekomst van een optimaal en efficiënt gebruik van ruimte. Broedhaard van creativiteit en innovatie van onze samenleving.

We weten al langer dat $1 + 1$ meer is dan 2. Bedenk maar eens wat $1 + 1 + 2 + 3 + 2 + 1$ zou kunnen zijn.

(Met deze column won Soraya Wancour een wedstrijd van Future Living van ILIV en HoGent. Een link naar de andere columns vindt u [hier](#).)

Versturen via e-mail

Onze partners

Deze website maakt gebruik van cookies om uw gebruikservaring te verbeteren. Door verder te surfen, stemt u in met ons cookie-beleid. [Meer info](#)